

Chương 1

Nhớ Người Xưa

Thuần Khiết gặp Tiêu Úc Sơn trên máy bay.

Anh ta đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm, để râu, mặc chiếc áo măng tô màu đen của hãng Armani, dáng vẻ vô cùng uể oải. Mới lên máy bay được hai phút đã gục đầu như thể rất mệt mỏi, không muốn bị ai làm phiền. Thuần Khiết nhìn anh ta khá lâu nhưng không nhận ra.

Trong suốt chuyến bay cô chỉ chợp mắt một lúc, khi tỉnh liền vào nhà vệ sinh rửa mặt. Bất chợt như có một tia chớp lóe lên, đột nhiên cô nhớ ra người đàn ông với dáng vẻ mệt mỏi kia là ai. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt kính ngạc của mình trong gương. Bỗng chốc những bài báo tai tiếng về chuyện ngoại tình, nghiện rượu, sa đọa của anh ta hiện lên trong đầu, rối như tơ vò, thật giả lẫn lộn.

Ấn tượng của cô với Tiêu Úc Sơn là tám năm về trước.

Anh ta mặc áo sơ mi trắng, vest đen bó sát, tóc rối bời, cúi đầu say sưa hát trên sân khấu. Khi ánh đèn chiếu vào người, khuôn mặt của anh ta hiện lên màn hình, đẹp mê hồn. Lông mi anh ta dài giống như đôi cánh của đôi mắt, dịu dàng rủ xuống, khe khẽ rung lên.

Anh ta là một ca sĩ không thích quảng bá tên tuổi, làm việc thường không theo kế hoạch nên đã đắc tội với khoảng tám mươi phần trăm phóng viên trong nước. Nhưng anh ta đẹp trai, nên không ai nữ trách anh ta. Mọi người đều dung túng cho anh ta. Các fan yêu anh ta đến điên cuồng. Thuần Khiết cũng từng là một trong số fan “khủng” ấy.

Những năm ấy, Tiêu Úc Sơn nổi tiếng khắp Đông Nam Á. Mỗi album phát hành của anh ta đều có lượng tiêu thụ hàng triệu bản, lượng fan lên tới hàng chục triệu người. Giọng hát biểu cảm đi vào lòng người nhưng đã năm năm nay không có bài hát mới.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, Thuần Khiết không tìm được nhìn về phía anh ta.

Cách ăn mặc của anh ta đã che mắt được đám phóng viên nhiều chuyện. Chỉ có điều cô không biết bây giờ còn tờ báo nào muốn đưa anh ta lên trang nhất nữa. Cái đám người chỉ biết đến cái lợi trước mắt ấy đã bỏ anh ta từ lâu rồi. Lúc anh ta ở đỉnh cao của sự nghiệp thì họ thi nhau ca tụng. Khi anh ta sa cơ lỡ vận thì không ai thèm để mắt tới. Kết cục thật thảm hại. Làng giải trí không thiếu thần tượng, nhân tài như lá mùa thu nữa, có quá nhiều quá nhiều người muốn

thay thế anh ta để được sẵn đón. Cái tên Tiêu Úc Sơn đã trở thành quá khứ. Nhưng đối với Thuần Khiết, không gì có thể thay thế được Tiêu Úc Sơn. Anh ta và cô gắn bó với nhau vào cái thời thiếu nữ chỉ có một lần duy nhất trong cuộc đời, không ai có thể thay thế được.

Đó là mười năm trước. Năm ấy Thuần Khiết mười sáu tuổi, học trường trung học Triển Bằng. Vào mùa thu, một bạn nam chuyển đến lớp của họ. Bỗng chốc, không khí trong trường thay đổi hoàn toàn, ngay cả những giáo viên cổ hủ, hà khắc nhất khi đến lớp của họ cũng trở nên hiền dịu hơn. Đúng vậy, tất cả đều vì Tiêu Úc Sơn. Ai cũng yêu quý chàng mỹ nam lạnh lùng này.

Nhưng thành tích học tập và ngoại hình đáng kinh ngạc của anh chàng này lại tỉ lệ nghịch với nhau. Toán, lí, hóa đều dưới trung bình. Đặc biệt là môn toán, kém tới mức không thể chấp nhận được. Thuần Khiết cảm thấy anh ta có thể lên đến cấp ba đúng là kì tích.

Mặc dù vậy, các giáo viên đều không nở nặng lời với anh ta. Giáo viên chủ nhiệm thường nhìn anh ta với ánh mắt hiền từ, tươi cười nói với anh ta rằng, không sao đâu, cứ học từ từ từng bước. Sau đó quay sang nhìn người ngồi cạnh anh ta là cô với ánh mắt đầy biểu cảm, Thuần Khiết, em phải giúp đỡ bạn mới, em là người học giỏi toán nhất lớp mà.

Thuần Khiết đáp lại bằng sự im lặng.

Vì ngồi cùng bàn với Tiêu Úc Sơn nên cô đã trở thành kẻ thù chung của tất cả các bạn nữ trong lớp, giống như tiểu thuyết võ hiệp đã viết là không có tội cũng thành ra có tội. Dĩ nhiên rồi, cô cũng cảm thấy rất áy náy, bởi vì quả thực Tiêu Úc Sơn quá đẹp trai, khiến người ta bất an. Những thiếu nữ mới lớn vẫn chưa học được cách che giấu tình cảm mới chớm nở của mình, chỉ có thể kìm nén trong thâm lặng.

Tiêu Úc Sơn là một người rất ít nói. Biết bao bạn nữ tìm mọi cách lấy lòng anh ta nhưng anh ta chỉ vờ như không biết, kiêu ngạo tới mức không thể với tới được. Những năm ấy, trong trường có một quy định bất thành văn, chỉ có những nam sinh học giỏi mới được kiêu ngạo. Tiêu Úc Sơn đã phá bỏ quy tắc ấy bằng ngoại hình của mình.

Anh ta thích làm việc riêng trong giờ học, hết rồi lại viết những câu văn rời rạc, bay bổng lên sách vở, thích đọc những cuốn truyện tranh của Nhật như *Bảy viên ngọc rồng*, *Ranma*. Thuần Khiết ngồi cùng bàn với anh ta hai tuần nhưng chưa từng nói với anh ta một câu nào. Anh ta cũng thi gan chưa bao giờ chủ động nói chuyện với cô. Đến tận khi cô giáo giao bài tập thực hành, họ được phân vào một nhóm, Thuần Khiết là tổ trưởng, tổ chức cho mọi người thảo luận, mời anh ta phát biểu ý kiến. Anh ta nói là vô vị, sau đó đeo cây đàn guitar cũ kĩ bỏ đi.

Một năm sau, anh ta thôi học tham gia một chương trình truyền hình, từ đó nổi như cồn, trở thành ngôi sao thần tượng hot nhất. Các cô gái ở Đông Nam Á đều phát điên vì anh ta. Tiêu Ưc Sơn, chàng mỹ nam điển trai nhất thế giới, mỗi tình đầu của cô gái Thuần Khiết ngây thơ cũng là người tình trong mộng của tất cả các cô gái. Nổi tiếng như vậy mà năm năm sau bỗng nhiên biến mất như sao băng, quả thực khiến người ta tiếc nuối.

Thuần Khiết đã không còn là cô gái ngây thơ năm xưa. Nhưng khi nhớ lại khoảng thời gian ấy, cô vẫn không tìm được cảm thấy muộn phiền. Năm mười sáu tuổi cô khá béo với đôi mắt tròn, khuôn mặt bầu bĩnh, để mái bằng. Những thiếu nữ trong độ tuổi dậy thì đều có đôi chút nhạy cảm, thường vì những khuyết điểm nhỏ mà cảm thấy chạnh lòng. Cô rất tự ti với ngoại hình của mình, ngưỡng mộ những cô gái mảnh mai.

Sau khi Tiêu Ưc Sơn đi, cô đã thay đổi: bỗng nhiên cô cao hẳn lên, chân cũng dài hơn, dáng người cao ráo thanh mảnh. Khuôn mặt bầu bĩnh như trẻ con dần biến thành khuôn mặt trái xoan thanh tú khiến cô trở nên xinh đẹp và duyên dáng. Đôi khi nhìn mình trong gương, cô lại cảm thấy có chút nuối tiếc, bởi vì Tiêu Ưc Sơn không thể nhìn thấy cô đã trở nên xinh đẹp như thế nào.

Dĩ nhiên đó là ý nghĩ ngốc nghếch thời thiếu nữ. Bây giờ cô sẽ không nghĩ như thế. Tuổi trẻ áp ủ biết bao tâm sự, cô đã không còn là cô gái ngây thơ của mười năm trước, không cần phải làm đẹp vì bất kì ai. Cô đã có thể chấp nhận khuyết điểm của mình. Như sách nói, đó là biểu hiện của sự trưởng thành.

Đúng vậy, cô đã trở thành một người chín chắn, từng trải, có một công việc với mức đãi ngộ hấp dẫn tại một tờ tạp chí khá nổi tiếng trong thành phố. Tương lai tươi đẹp đang chào đón cô.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Thánh Anh. Thuần Khiết nhận được tin nhắn của Trác Việt, nói là đang họp, không thể nghe điện thoại. Cô im lặng một hồi, khẽ gượng cười, kéo va li ra ngoài đợi taxi.

Sân bay về đêm không đông đúc. Cô nhìn thấy Tiêu Ưc Sơn lên một chiếc Cadillac. Người đến đón anh ta là Eric, một nhạc sĩ đã ngoài năm mươi tuổi. Năm ấy, chính ông ta là người làm cho Tiêu Ưc Sơn trở nên nổi tiếng. Bây giờ, sau năm năm Tiêu Ưc Sơn im hơi lặng tiếng và quay trở về nước, “ông bầu” này đến sân bay đón tiếp không biết là có ý gì đây?

Sự nhạy cảm nghề nghiệp khiến Thuần Khiết linh cảm thấy một vài điều không bình thường.

Với danh nghĩa là một fan hâm mộ trung thành, dĩ nhiên cô hi vọng Tiêu Ưc Sơn tái xuất. Suy cho cùng thì anh ta vừa đẹp trai, vừa hát hay, lại là một ca sĩ có tài hiếm có. Một số ca sĩ thần tượng trẻ tuổi bây giờ thật không hiểu họ đang

hát cái gì. Giống như lúc này lái xe taxi đang bật bài hát của một nữ ca sĩ nào đó, nghe mà thấy nhức óc.

Thuần Khiết ngả người ra ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, vừa bước vào tòa soạn đã thấy các đồng nghiệp nữ đang xôn xao bàn tán về Tiêu Ưc Sơn. Cô mở máy tính, đăng nhập MSN, màn hình hiện lên trang tin tức. Trang nhất là thông tin Tiêu Ưc Sơn về nước.

Lisa xúc động hét lên: “Mình muốn đến phỏng vấn anh ấy ngay cho thỏa ước nguyện bấy lâu nay”.

Đàn chị Tô San đã có thâm niên trong nghề ngẩng đầu cười và nói: “Có cần phải khoa trương như thế không?”.

Lisa ôm ngực làm ra vẻ khoa trương: “Dĩ nhiên rồi, anh ấy là thần tượng duy nhất của em trong suốt hai mươi lăm năm cuộc đời. Tờ báo nào có anh ấy em cũng cất giữ...”.

Tô San bật cười: “Thần tượng duy nhất của cô nhiều thật đấy”.

Thư Đình cũng tỏ ý tán đồng và nói: “Thú thực, trong số những ngôi sao nam trong nước thì Tiêu Ưc Sơn đẹp trai nhất, khí chất xuất chúng, lại rất cuốn hút. Bao nhiêu cô gái si tình khao khát được biết thông tin về anh ta. Ôi, chúng ta có thể viết bài về anh ta...”.

Lisa lập tức vỗ tay đồng ý, xúi giục Thư Đình: “Cậu đi nói với Catherine đi, kì sau viết bài về anh ấy luôn”.

Tô San đứng dậy chỉnh trang quần áo rồi thản nhiên nói: “Anh ta có đẹp trai thế nào đi nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một ngôi sao hết thời, Catherine sẽ không có hứng thú với anh ta. Không còn sớm nữa, tôi phải đến studio, không buôn với các cô nữa...”. Nói rồi liền xách chiếc túi Gucci màu bạc khó phân biệt thật giả đi ra cửa.

Lisa tiếp tục nhìn Tiêu Ưc Sơn trên màn hình máy tính với ánh mắt mê đắm, bỗng nhiên cô ấy ngẩng đầu nói với Thuần Khiết đang ngồi đối diện: “Haizz, cậu biết không, sở dĩ lúc đầu mình theo nghề này là vì anh ấy...”.

Thuần Khiết không ngẩng đầu mà nói: “Cậu bị trúng độc rồi”.

Về mặt của Lisa vô cùng mê đắm: “Đúng vậy, anh ấy chính là thuốc độc của mình. Nếu anh ấy tái xuất, nhất định mình phải phỏng vấn anh ấy. Mình phải hỏi anh ấy về mối tình đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu tiên...”.

“Đây là tạp chí thời trang hay là tạp chí lá cải?”. Thuần Khiết bật cười.

“Kệ chứ, chỉ cần là những điều mà độc giả muốn biết nhất”.

Thuần Khiết cười, không nói gì. Ở góc màn hình hiện thông báo Trác Việt online. Cô đang chuẩn bị mở cửa sổ chat nói chuyện với anh ta nhưng anh ta lập tức chuyển sang trạng thái busy. Cô có chút giận dỗi.

Đến tận sau bữa trưa anh ta mới gửi mặt cười, hỏi thăm về chuyến du lịch của cô trong hai tuần qua. Cuộc nói chuyện bị ngắt quãng, cô nói một đống, còn anh ta thì cứ cách năm mười phút mới trả lời được hai câu rồi lại có chuyện phải đi. Thuần Khiết bỗng thấy mất hứng, quyết định tắt MSN, chuyên tâm làm việc.

Việc bàn tán về Tiêu Úc Sơn vốn dĩ chỉ là tám chuyện trong lúc rảnh rỗi.

Không ngờ trong cuộc họp chọn chủ đề cho tuần sau đó, Ani đã đề nghị phỏng vấn Tiêu Úc Sơn. Không biết cô ấy lấy được thông tin từ đâu, nói là album mới của anh ta sắp phát hành, hơn nữa lượng bình chọn trên mạng gần đây cho thấy, lượng fan mong chờ anh ta tái xuất đã lên tới hơn năm trăm nghìn người. Các trang web lớn đều nói về sự tái xuất này. Anh ta là điểm nóng hot nhất hiện nay.

Mọi người thận trọng thảo luận một hồi. Cuối cùng chủ biên Catherine gật đầu đồng ý và hỏi: “Vậy thì ai phụ trách việc này?”.

Chị ta nói rồi nhìn Thuần Khiết. Nhưng Lisa đã lập tức giơ tay và nói rất dứt khoát: “Tôi, tôi đi!”.

Catherine nhìn về phía Lisa, khẽ ngừng lại một chút rồi nói: “Được”.

Bỗng chốc Lisa như được tiêm thuốc kích thích, mặt đỏ bừng, mắt cũng sáng hơn bình thường, không kìm nén được vẻ vui sướng, phấn khích nháy mắt với Thuần Khiết ngồi đối diện. Thuần Khiết nháy mắt đáp lại, tỏ ý chúc mừng cô ấy.

Thuần Khiết khuyên cô ấy mặc hàng mẫu mà tòa soạn tạp chí muốn để quay quảng cáo nhưng cô ấy kiên quyết từ chối, tỏ vẻ bất cần, vì Tiêu Úc Sơn mà coi tiền bạc như cỏ rác. Có điều, sau khi đi xem vài cửa hàng đồ hiệu, cô ấy không

tỏ vẻ bất cần như thế nữa. Cuối cùng, trước sự khuyên nhủ hết lời của Thuận Khiết, cô ấy đã mua hai món đồ trang sức hàng hiệu nhỏ nhỏ, cũng coi là xứng tầm với Tiêu Úc Sơn.

Gần mười giờ tối, hai người ăn cơm xong chuẩn bị bắt xe về. Họ đứng ở ngã tư, chờ mãi mà không bắt được xe, đành phải đi tàu điện ngầm. Khi đi qua một nhà hàng đồ Tây, bỗng nhiên Thuận Khiết nhìn thấy một chiếc xe rất quen đàu bên đường.

Cô đi vòng qua nhìn biển số xe. Không sai, là xe của Trác Việt.

Thế là cô vui sướng gọi điện cho anh ta. Sau ba tiếng chuông thì điện thoại bị ngắt.

Thông thường khi phải tiếp khách anh ta sẽ tắt điện thoại, sau đó kiếm có ra ngoài rồi gọi lại cho cô. Thuận Khiết kiên nhẫn chờ đợi, nhân tiện nói với Lisa bạn trai mình đang ở gần đây, có thể sẽ đưa họ về.

Quả nhiên ba phút sau Trác Việt gọi điện lại. Anh ta nói: “Anh đang họp, lát nữa anh gọi cho em”.

Thuận Khiết sửng người: “Anh ở công ti à?”.

“Ừ, đang thảo luận về sản phẩm mới”.

“Mượn thế này rồi...”. Thuận Khiết ngoảnh đầu nhìn chiếc xe Chevrolet.

“Chẳng biết làm thế nào, về nhà anh gọi lại cho em, nghỉ sớm đi”.

“...”

Thuận Khiết cúp máy, ngẩng đầu nhìn xung quanh, thấy một nhà hàng đồ Tây trang trí rất sang trọng. Trong lòng cô trào dâng một niềm thôi thúc, muốn đi vào đó để xác nhận lại. Nhưng hai chân lại đứng im như bị đóng đinh vậy.

Xe ở đó cũng không chứng tỏ được điều gì. Ngộ nhỡ là người khác mượn xe của anh ta thì sao. Hơn nữa, nếu thật sự anh ta ở trong đó thì cũng chỉ khiến cả hai khó xử mà thôi.

Lisa ghé sát lại hỏi: “Thế nào? Bạn trai cậu nói thế nào?”.

Thuận Khiết gượng cười và nói: “Anh ấy bận, không tiện lắm...”.

Về tới nhà, Thuận Khiết có chút bất an, muốn nhắn tin hỏi thật kỹ nhưng lại không muốn làm mất đi sự tự tôn của mình. Từ trước tới nay cô vốn là người phóng khoáng và bình tĩnh, không thích những người yếu đuối bám riết lấy người khác. Cô quan niệm giữa hai người yêu nhau nên có không gian riêng. Bây giờ chính suy nghĩ này lại khiến bản thân cô cảm thấy khó xử.

Đến tận ngày hôm sau đi làm Trác Việt mới mò lên MSN, gửi tin nhắn giải thích rằng hôm qua về muộn quá, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô nên không gọi điện. Anh ta không giải thích thì thôi, giải thích như vậy khiến Thuận Khiết càng tức giận hơn, lập tức đóng cửa sổ chat, out nick. Cô không muốn nhìn thấy cái lí do nhạt nhẽo này.

Sau khi bình tĩnh trở lại, trong lòng cô xuất hiện một linh cảm chẳng lành.

Trác Việt là con một, gia đình giàu có nên luôn tự coi mình là trung tâm. Tương lai của anh ta đã được vạch sẵn, tiếp quản công việc kinh doanh của gia tộc, phát triển để nó trở nên lớn mạnh là nhiệm vụ quan trọng cả đời của anh ta.

Thuận Khiết chỉ biết anh ta giàu có nhưng rốt cuộc giàu đến mức nào thì cô không rõ. Hình như còn có hai công xưởng ở tỉnh khác. Lúc hai người yêu nhau, cô không hề suy nghĩ đến vấn đề này.

Khi ở Anh, xung quanh có không ít những du học sinh giàu có. Họ tìm bạn gái không phải để kết hôn. Cô và Trác Việt đã sớm chuẩn bị tâm lí, dù sao thì sau khi về nước vẫn ở bên nhau. Điều đó khiến hai người bạn thân của cô rất ngạc nhiên.

Họ quen nhau trong một buổi dạ hội của du học sinh. Về sau, anh ta tìm thấy cô qua Facebook của bạn bè. Không biết là vì quá nhàn rỗi hay vì không có trò tiêu khiển nào khác mà anh ta thường xuyên nhắn tin cho cô, tặng cô những câu chuyện cười bằng tiếng Anh. Hai tuần sau, anh ta hẹn cô đi chơi và cô nhận lời. Ba tháng sau, họ trở thành người yêu của nhau. So với tình yêu trong tưởng tượng của cô thì hình như có nhanh hơn một chút. Nhưng thực ra với những du học sinh khác thì như thế đã là lâu rồi.

Anh ta kém cô một tuổi, tính tình cởi mở, vui vẻ hoạt bát, thuộc mẫu người trẻ trung, phóng khoáng, đi xe Chevrolet. Nghe nói rất nhiều cô gái đã từng được chở trên chiếc xe đó, trong đó không thiếu những cô gái Tây mắt xanh tóc vàng. Đôi khi Thuận Khiết cũng cảm thấy khó hiểu, không biết vì sao anh ta lại thích mình.

Cô là một cô gái khá nghiêm túc. Vì gia đình bình thường nên học hành rất chăm chỉ. Lúc rảnh rỗi thì viết bài cảm thụ nghệ thuật cho các báo. Cô sống rất

lí trí. Vẻ xinh đẹp của cô cũng không phải là quá xuất chúng, dáng người mảnh mai, tóc ngắn, đôi mắt sáng ngời, mang theo khí chất pha lẫn giữa lí trí và nhiệt tình. Chính khí chất này khiến cô trở nên đặc biệt. Dĩ nhiên câu này là Trác Việt nói. Anh ta còn nói cô có một vẻ trong sáng khiến anh ta bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thuần Khiết chỉ coi đó là những lời khen có cánh của những người yêu nhau. Cảm giác của cô với anh ta giống như cảm giác mà tạp chí thường nhắc tới, nhiều hơn thích một chút, ít hơn yêu một chút, không thể nói là yêu anh ta sâu sắc nhường nào, nhưng vì cô đã dồn hết tâm trí vào chuyện học hành, hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi rồi mà chưa có một mảnh tình vắt vai nên cũng cảm thấy có chút nuối tiếc.

Trác Việt xuất hiện rất đúng lúc. Ngoại hình đẹp, tính cách vui vẻ, cô cho phép mình thử một lần. Các bạn của cô đều nói anh ta là công tử đào hoa, không đáng tin. Nhưng một người đang ở trong giai đoạn muốn hẹn hò như cô không gặp được người nào thích hợp hơn. Dĩ nhiên rồi, có lẽ trong lòng cô muốn thử thách một chút với sức hút của mình cũng không biết chừng. Cô gái nào gặp được lãng tử thì dù ít dù nhiều đều nghĩ rằng những cô gái trước đó chẳng qua chỉ là màn dạo đầu, mình mới là nhân vật chính.

Mặc dù Trác Việt nổi tiếng đào hoa nhưng Thuần Khiết vẫn chưa thấy anh ta có hành vi nào vượt quá giới hạn. Không biết vì công việc quá bận rộn hay là che giấu quá tinh vi. Công việc của cô cũng khá bận rộn. Vì là biên tập của tạp chí thời trang nên thời gian làm việc không ổn định, đi công tác là chuyện như cơm bữa, cuối tuần cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Thịnh thoảng có chút thời gian rảnh rỗi thì cô chỉ muốn ngủ nướng, ngay cả ham muốn tình dục cũng không có.

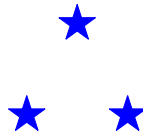
Trong hoàn cảnh này, cho dù Trác Việt có trắng hoa gì bên ngoài thì cô cũng không thể biết được.

Có điều cô là người luôn tin vào cảm giác của mình. Trong chuyện tình cảm cô có một niềm tin kì lạ. Cô có thể chấp nhận số phận, tự nghĩ rằng mình có thể chấp nhận bất kì kết quả nào. Vì thế cô rất phóng khoáng, không dò xét anh ta, chỉ nghĩ rằng chuyện gì đến thì sẽ đến, một mình suy đoán lung tung cũng chỉ thêm phiền não mà thôi.

Cô nhắm mắt, khẽ lắc đầu, gạt bỏ những chuyện phiền muộn, mở cuốn sổ ghi chép bên cạnh.

Lại là một tuần bận rộn. Thứ tư có một cửa hàng nổi tiếng khai trương, tối thứ sáu còn có buổi công bố sản phẩm mới của một công ti đá quý.

Thứ tư, Thuần Khiết đi tham dự tiệc mừng khai trương, không ngờ Tiêu Úc Sơn cũng có mặt.

Đây là lần đầu tiên anh ta công khai lộ diện sau khi về nước. Anh ta mặc bộ vest màu đen, dáng người cao gầy, trông rất điển trai và nho nhã. Bộ râu đã được cắt tỉa càng làm tôn thêm vẻ điềm đạm và trầm tĩnh của người đàn ông trưởng thành. Vẫn là dáng vẻ nghiêm nghị, thỉnh thoảng nhếch mép đã khiến máy ảnh của đám phóng viên như phát điên lên. Anh ta trở thành tâm điểm chú ý trong suốt buổi tiệc.

Rất nhiều người đến dự tiệc, rất nhiều phóng viên tranh nhau phỏng vấn anh ta.

Thuần Khiết nhìn anh ta từ đầu đến chân, chỉ thấy ông trời bất công, quá ưu ái anh ta. Cô không biết Tiêu Úc Sơn có nhìn thấy mình không. Cô không đủ dũng khí đến gặp anh ta, hoạt động vừa kết thúc là lập tức ra về.

Đến khi cô về công ti, trên mạng đã có thông tin về buổi tiệc.

Lisa vô cùng hối hận vì không đến bữa tiệc ấy.

Thứ sáu có một buổi họp công bố sản phẩm đá quý.

Thuần Khiết đặc biệt mặc một bộ váy màu xanh rất đẹp. Kết quả trời không chiều lòng người, mưa lất phất khiến thời tiết vừa mới ấm lên lại chuyển lạnh. Cô vốn là người yêu sức khỏe hơn tất cả, vì thế liền thay bộ vest màu đen.

Trời mưa nên taxi cũng rất đắt khách. Cô che ô đứng chờ dưới mưa khoảng mười lăm phút mà không có một chiếc taxi nào trống, đành phải chờ xe bus. Nào ngờ xe bus cũng đến chậm, lại tắc đường nên khi về tòa soạn tạp chí đã bị muộn bốn mươi lăm phút.

Nhưng phòng làm việc không có ai. Không biết là đến muộn tập thể hay tất cả đều ra ngoài làm việc. Cô vừa ngồi xuống ghế, chưa kịp thở thì điện thoại đã đổ chuông. Thuần Khiết nhắc máy, là Catherine tìm Tô San.

Cô vừa nói: “Tô San không ở tòa soạn...”.

Catherine lập tức ngắt lời cô: “Mười rưỡi cô đến quán cafe của khách sạn Thời Quang tìm tôi!”. Nói xong không đợi cô trả lời mà cúp máy luôn, một phong cách đậm chất Catherine.

Thuần Khiết cúp máy, không khỏi bĩu môi. Nhưng nhìn đồng hồ thì lại nhanh chóng xách túi lên, vội vàng đi ra khỏi tòa soạn. Mười rưỡi, từ tòa soạn đến khách sạn Thời Quang, hơn nữa lại là một ngày mưa gió khó bắt taxi, không có thời gian để cô chậm trễ.

Đợi đến khi cô bước ra khỏi thang máy của khách sạn Thời Quang thì đã là mười giờ ba mươi phút.

Catherine ghét nhất là người khác đến muộn. Thuần Khiết có thể tưởng tượng được vẻ mặt của chị ta, không kìm được than vãn: Thứ sáu ngày mười ba đáng ghét.

Nhưng khi ánh mắt của cô xuyên qua đám đông, tìm thấy Catherine thì chị ta đang tươi cười vui vẻ.

Thuần Khiết vào tòa soạn tạp chí đã hơn một năm nhưng chưa bao giờ thấy chị ta cười tươi như vậy. Chị ta sinh ra trong một gia đình giàu có, tốt nghiệp học viện thời trang nổi tiếng ở nước ngoài, đã từng làm việc tại tòa soạn tạp chí thời trang hàng đầu của Anh. Là một người rất nghiêm túc, thích mặc đồ của Chanel, mang đậm phong cách lạnh lùng của một chủ biên tạp chí thời trang quốc tế.

Lúc này, ngồi cùng chị ta là hai người đàn ông và một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy cổ cao, bờ vai gầy, mái tóc vàng xoăn rất dày, nhìn nghiêng hình như là Eva - người mẫu nổi tiếng hot nhất hiện nay.

Hai người đàn ông ngồi quay lưng về phía cô. Một người mặc áo sơ mi trắng, mái tóc đen dài búi lộn nhẹ bằng một chiếc bút chì, trông rất phong cách. Thuần Khiết biết người này chính là nhà thiết kế danh tiếng Dịch Nhĩ Dương.

Người kia mặc áo len mỏng màu xanh lục, ngồi cạnh cô gái tóc vàng, tay phải gác lên chiếc sofa bằng da thật, những ngón tay dài và mảnh chốc chốc lại gõ xuống ghế, có vẻ nhàm chán, dáng vẻ uể oải.

Thuần Khiết có chút chần chừ.

Catherine đã nhìn thấy cô, vẫy tay gọi cô. Ba người kia đều quay sang nhìn cô. Lúc này cô đã nhìn rất rõ, cô gái tóc vàng đúng là Eva, người mẫu nổi tiếng thế giới, ở ngoài trông cô ta gầy hơn trong ảnh nhiều.

Catherine trông có vẻ không hề tức giận vì cô đến muộn, thậm chí còn rất rộng lượng ngồi dịch vào trong, tỏ ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Thuần Khiết vội vàng bước lại, ngồi xuống cạnh chị ta. Catherine giới thiệu cô là biên tập tạp chí.

Dịch Nhĩ Dương nhìn cô, mỉm cười trêu đùa: “Một nghề rất có triển vọng”.

Thuần Khiết mỉm cười với anh ta.

Cô đã tiếp xúc với anh ta vài lần, biết anh ta khá hiền hòa.

Phục vụ đi tới, cúi người đưa menu cho cô, nhẹ nhàng hỏi cô uống gì.

Cô mở menu, lướt nhìn một chút rồi gọi một cốc cafe.

Phục vụ mỉm cười mời cô chờ một chút.

Lúc này, bỗng nhiên người đàn ông ngồi đối diện nói: “Phải xưng hô thế nào đây?”.

Giọng nói trầm ấm, gợi cảm, phát âm rất chuẩn.

Thuần Khiết ngẩng đầu, nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, trong lòng không khỏi giật mình: Quả thực người này khôi ngô một cách “quá đáng”, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, đôi môi gợi cảm, đôi mắt hai màu cuốn hút, đúng là một anh chàng con lai đẹp trai hiếm có.

Anh ta bỏ tay khỏi ghế sofa, bỏ chân xuống, ngồi thẳng người, mỉm cười nhìn cô. Lúc này Thuần Khiết mới để ý thấy anh ta đi một đôi dép lê, dép Mashimaro màu hồng phấn. Trong quán cafe cao cấp mà tất cả mọi người đều ăn mặc chỉnh tề, anh ta tùy tiện một cách thái quá.

Điều mà Thuần Khiết cảm thấy ngỡ ngàng nhất là giới thiệu bản thân với người khác. Từ nhỏ đến lớn, cái tên của cô luôn là đề tài để các bạn trêu đùa. Thế nên cô mỉm cười và nói: “Tôi họ Chân, anh có thể gọi tên tiếng Anh của tôi là Jenny”.

“Tôi tên là Phong Bính Thân⁽¹⁾, tên tiếng Anh là Chage”. Anh ta khẽ cúi người, giơ tay về phía cô: “Rất vui được làm quen với cô”.

Thuần Khiết cảm thấy có chút ngạc nhiên, tự thấy không phải là nhân vật quan trọng, nhưng vẫn đứng dậy bắt tay anh ta.

Nào ngờ anh ta không bỏ tay xuống mà còn hỏi thêm một câu: “Có phải trước đây chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”.

Thuần Khiết sửng người.

Cô khẽ nhúu mày, vờ suy nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói: “Chắc là không”.

Anh ta vẫn không hề có ý buông tay, mỉm cười hỏi: “Tôi thấy cô rất quen...”.

“Thật sao? Nhưng quả thực tôi không có chút ấn tượng nào. Xin lỗi”.

Anh ta nắm chặt tay cô, thấy ba người ngồi cạnh đang dồn mắt nhìn về phía mình, Thuần Khiết không khỏi nóng mặt, khẽ nhúc nhích ngón tay đang bị nắm chặt, tỏ ý muốn anh ta buông tay.

“Thế thì thật đáng tiếc”. Anh ta mỉm cười buông tay cô.

Thuần Khiết ngồi xuống, khẽ thở phào.

Bắt tay không hề đáng sợ, điều đáng sợ là đối phương quá đẹp trai.

Cô nghĩ chắc chắn là mặt mình đang đỏ bừng.

Lúc ấy, bỗng nhiên Eva nói: “Chage, em hơi mệt, muốn về phòng nghỉ ngơi”.

Nói rồi cô ta liền đứng dậy.

Catherine vội vàng đứng dậy chào, bảo cô ta nghỉ sớm.

Dịch Nhĩ Dương cũng đứng dậy tạm biệt Chage.

Nhưng Chage đặc biệt chào riêng cô: “Tạm biệt Jenny”.

Thuần Khiết có chút hốt hoảng, vội vàng mỉm cười gật đầu.

Sau khi họ đi, Catherine và Dịch Nhĩ Dương bắt đầu bàn chuyện.

Thuần Khiết vội vàng lấy laptop, ghi lại những gì họ thảo luận.

Thì ra chiếc váy cưới mà Dịch Nhĩ Dương thiết kế cho Phong Bình sắp hoàn tất, Catherine nhân cơ hội này cho ra đề tài váy cưới.

Hiện nay Phong Bình là người nổi tiếng nhất thành phố Thánh Anh. Vị hôn phu của cô - Đường Ca Nam là con trai thứ hai của Đường Trạ, người giàu nhất châu Á. Bản thân cô cũng là người nổi tiếng trong làng thời trang, đã từng được Andrew - “bố già” của ngành thời trang phỏng vấn. Cô là người phụ nữ duy nhất không phải là ngôi sao, cũng không phải là người mẫu nổi tiếng nhưng lại được xuất hiện trên trang bìa của tạp chí thời trang quốc tế. Giới truyền thông trong nước gọi cô là người phụ nữ bí ẩn. Cô và Dịch Nhĩ Dương khá thân

thiết, phần lớn các bộ trang phục cô mặc do anh ta thiết kế, váy cưới cũng do anh ta thiết kế may đo. Điều quan trọng hơn là cô không hề bận tâm chuyện váy cưới được tiết lộ trước ngày cưới. Ngay cả một người từ trước tới nay vốn tiết kiệm lời khen như Catherine cũng không kìm được khen cô là người giản dị, dễ gần.

Ba người ăn trưa ở khách sạn Thời Quang. Giá cả đắt đỏ nhưng “tiền nào của nấy”.

Ăn xong, cô ngồi xe của Catherine về tòa soạn. Catherine hỏi cô: “Cô quen Chage?”.

Thuần Khiết mỉm cười chế nhạo: “Sao có thể thế được, người như anh ta gặp một lần thì sẽ không thể quên được”.

Catherine nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên rồi mỉm cười: “Điều này thì đúng thật”.

Vì anh ta đi chung với Eva nên Thuần Khiết hỏi: “Anh ta là người mẫu à?”.

Catherine bật cười: “Cô thấy anh ta giống người mẫu?”.

Thuần Khiết cảm nhận được vẻ chế nhạo qua giọng điệu của chị ta, liền cười và nói: “Tôi chỉ thấy một người như anh ta mà không làm người mẫu thì quả là đáng tiếc”.

Catherine nhếch mép, không nói gì, quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thuần Khiết hiểu rất rõ tính cách lạnh lùng kiêu kì của chủ biên nên cũng không nói gì.

Về văn phòng, cô sắp xếp lại những nội dung đã ghi chép rồi in ra, nộp cho Catherine.

Sau đó Catherine, giám đốc và nhiếp ảnh cùng thảo luận.

Cô về phòng làm việc chuẩn bị cho buổi ra mắt sản phẩm của công ti đá quý vào tối nay.

Vì lần trước đã bỏ lỡ cơ hội gặp Tiêu Úc Sơn nên lần này Lisa nhất quyết đòi đi. Cô ấy còn trang điểm rất đẹp, mặc bộ trang phục mùa xuân mới nhất mà

công ti mượn để chụp ảnh quảng cáo, xức nước hoa Chanel, trông rất phong cách, nho nhã lôi cuốn.

Nhưng điều khiến cô ấy thất vọng là lần này Tiêu Úc Sơn không đến. Có điều cô ấy đã nhận lại được một niềm an ủi rất lớn, Eva - người mẫu nổi tiếng thế giới, người được tạp chí thời trang săn đón nhiều nhất cũng có mặt.

“Bọn họ đã mời được Eva? Làm thế nào nhỉ?”. Lisa ngạc nhiên thốt lên.

“Mình cũng không rõ, nhưng mình nghĩ có lẽ là không thể thiếu sức mạnh của đồng tiền”. Thuần Khiết mỉm cười và nói.

“Đừng có tỏ ra hài hước như thế”. Lisa đánh cô: “Lát nữa chúng mình đi tìm cô ấy chụp chung tấm ảnh chứ?”.

“Cậu đi một mình đi”.

“Xin nài! Cô ấy là Eva đấy”.

“Vì thế mình mới nhường cơ hội cho cậu”.

“Đừng như thế...”.

“Mình phải vào nhà vệ sinh”.

“Này...”.

“Quay lại ngay”.

Thuần Khiết bỏ mặc Lisa, bước ra khỏi phòng khách, đi vào nhà vệ sinh.

Đợi đến khi đi ra, bỗng nhiên cô phát hiện thấy một người đứng dựa lưng trước bức tường đối diện.

Vẫn là chiếc áo len màu xanh, chiếc quần màu đen giống lúc sáng, đôi dép lê đã được thay bằng giày da. Một bộ quần áo đơn giản nhưng trông thật nổi bật và hài hòa khi được anh ta khoác lên mình. Bờ môi gợi cảm khẽ nhếch lên, giọng điệu rất tự nhiên: “Hello, Jenny”, cứ như đang chào người quen vậy.

Thuần Khiết cảm thấy bất ngờ nhưng lại tỏ ra rất bình tĩnh: “Thật trùng hợp, anh đi cùng Eva à?”.

Anh ta mỉm cười và nói: “Thực ra vì cô Jenny mà tôi mới tới đây”.

Thuần Khiết sửng người, sau đó mỉm cười: “Anh thật biết đùa”.

“Nếu không vì sao tôi lại đứng ở đây?”.

“Có lẽ đúng lúc anh muốn đi vệ sinh...”.

“Nhà vệ sinh nữ sao? Ha ha...” Anh ta bật cười, để lộ hàm răng trắng bóng: “Đợi sau khi buổi giới thiệu sản phẩm tế nhạt này kết thúc, tôi có thể mời cô cùng đi uống chút gì đó không?”.

Thuần Khiết nghi ngờ mình nghe nhầm, sững sờ một lúc rồi lại mỉm cười: “Anh đùa à?”.

Anh ta cũng vờ làm ra vẻ kinh ngạc, nhíu mày và nói: “Không phải chứ, một cô gái xinh đẹp như cô chắc đã phải rất quen thuộc với những lời mời của nam giới mới đúng?”.

Thuần Khiết được tăng bốc tới mức lúng túng, không biết nên phản ứng thế nào.

Hãy nhìn xem, một anh chàng đẹp trai chỉ mới gặp mặt đã có cảm tình tới mức muốn cùng cô đi uống nước. Trong khi đó, cô gái đi cùng anh ta là Eva, nữ thần sexy được các đấng mày râu công nhận. Ha ha... thật quá bất ngờ.

Cô hít một hơi thật sâu, mỉm cười và nói: “Anh Chage, cho dù anh nói thật hay nói đùa, tôi e rằng phải khiến anh thất vọng rồi”. Ngừng một lát, cô không kìm được chuyện chủ đề nói chuyện: “Có điều, tôi tin rằng một người đàn ông như anh chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái muốn đi uống nước cùng”.

“Cảm ơn lời an ủi của cô sau khi đã từ chối tôi”. Anh ta nhìn cô mỉm cười.

“Tôi phải đi vào rồi, tạm biệt”.

Cô vừa vào đại sảnh đã bị Lisa túm tay, ôm chặt giống như con bạch tuộc vậy. Cô ấy phấn khích tới mức hai mắt lóe sáng: “Anh chàng đẹp trai đó là ai vậy?”.

“Cái gì?”.

“Đừng giả vờ nữa! Anh chàng đẹp trai vừa nói chuyện với cậu đó, nói mau!”.

Thuần Khiết gạt tay cô ấy: “Cậu bỏ tay ra đã, đừng có làm ảnh hưởng đến hình ảnh của tòa soạn chúng ta”.

“Mau khai thật đi”.

“Anh ta đi cùng Eva...”. Thuần Khiết nói qua một chút về chuyện ở khách sạn Thời Quang, sau đó nói: “Chỉ là chào hỏi xã giao thôi, mình không biết gì về anh ta”.

Nghe xong Lisa tỏ ra vô cùng thất vọng, bĩu môi và nói: “Mình đã nói mà, một anh chàng đẹp trai như thế không thể xuất hiện trong cuộc sống của mình, chỉ xuất hiện trong giấc mơ thôi”.

Thuần Khiết bật cười.

Hoạt động tối hôm ấy Eva chỉ xuất hiện trong mười lăm phút ngắn ngủi nhưng vô cùng tỏa sáng. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều điên đảo vì cô ta. Tin rằng giá trị của thương hiệu đá quý này cũng được nâng lên đáng kể.

Thuần Khiết cũng rất biết ơn vì nhờ có cô ta mà mình có cái để viết.

Chú thích:

(1) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bích Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thìn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bích Thìn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bích Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bích trong bích trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bích (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thìn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngày) tên Phong Bích Thần với nghĩa là “Ngày gió xuân tươi sáng”